

[Steen Folke]

Jeg vil godt prøve at fastholde statsministeren og spørge: mener statsministeren, at EF-Parlamentet havde ret til at vedtage EF-budgettet i december med en regionalfondsbevilling, der gik ud over det, som Ministerrådet kunne acceptere på baggrund af Rådets behandling og de proceduremæssige problemer, som statsministeren redegjorde for?

Hvis statsministeren mener, at Parlamentet havde ret til det, hvorfor sagde regeringen så noget andet i december? Hvis statsministeren ikke mener, at Parlamentet havde ret til at foretage denne vedtagelse, hvordan kan det så være, at regeringen i dag mener, det er i orden, at man overskred budgettet, sådan som Ministerrådet ønskede det, med et meget stort beløb, og hvordan kan det være, at man accepterer, hvad man nu kalder et kompromis, som giver budgettet mere end $\frac{2}{3}$ af det, som Parlamentet uretmæssigt ønskede?

Ib Christensen (DR):

Det spørgsmål, der her er rejst, er meget alvorligt. Der tales jo direkte om, at EFs budgetmyndigheder er to ligestillede organer. Det er Ministerrådet, og det er Parlamentet. Derfor synes jeg, det vil være værdifuldt, hvis statsministeren her kan fastslå, hvordan det efter den danske regerings og i øvrigt gerne efter EFs Ministerråds opfattelse ligger med forholdet mellem Parlamentet og Ministerrådet i denne sag.

Jeg vil gerne spørge, om det stadig væk er den enstemmige opfattelse i Det europæiske Fællesskabs Ministerråd, således som vi kunne forstå på de redegørelser, som udenrigsministeren har givet over for markedsudvalget, at den stigningstakt, som Ministerrådet fastsætter, må være overordnet Parlamentets muligheder for at deltage i budgettets beslutningsproces. Altså med andre ord: når Ministerrådet fastsætter en ganske bestemt stigningstakt, kan den ikke lovligt overskrides af Parlamentet. Er det stadig væk Ministerrådets opfattelse? Det var i hvert fald det indtryk, jeg fik af udenrigsministerens redegørelse, at på dette område var Ministerrådet endog ganske kategorisk. Det vil være rart at få dette juridiske princip fastslået uden hensyn til det pragmatiske kompromis, man nu har lavet.

Det andet, jeg gerne vil spørge om, er: hvis vi nu tænker os den situation, at Dan-

mark ville have nedlagt veto mod en del af budgettet, f. eks. den nævnte forøgelse af regionalfondens midler, under hensyntagen til Luxembourgforliget, kunne man så have gjort det efter den danske regerings opfattelse? Er disse områder med andre ord helt ubetinget omfattet af veto retten, hvis vi skønnede, at det ud fra danske nationale interesser var nødvendigt for os at sige nej?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det, der er tale om, er, at der har været et forskelligt syn på den konkrete sag i Parlamentet og i Ministerrådet. Og så har man, som det sig hør og bør mellem 9 lande, som skal prøve at finde en løsning på de problemer, man står over for – og her var det altså ikke mindst spørgsmålet om regional fonden, en fond, som jo er en solidarisk fond, som i særlig grad skal søge at hjælpe de svage områder inden for de 9 lande – fundet frem til det beløb, som jeg nævnte før. Det er ikke en accept af Parlamentets beslutning, men et kompromis om, hvor meget man bør afsætte på det pågældende område.

Jeg kan sige, at regeringen vil selvfølgelig indbetale sit aprilbidrag til budgettet, og man søger i øjeblikket at opnå enighed med Frankrig og England om måden, hvorpå det bør ske, for det var jo ikke mindst Frankrig, England og Danmark, der gjorde indvendinger imod det oplæg, der kom fra Parlamentets side.

Jeg kan også oplyse om, at udenrigsministeren i folketingets markedsudvalg i morgen vil redegøre for den beslutning, regeringen på det tidspunkt endeligt vil tage.

Jørgen Junior (FP):

Nu har hr. Steen Folke og hr. Ib Christensen jo ikke lejlighed til at tage ordet igen, men jeg vil da godt bede statsministeren om endnu en gang at overveje, om han ikke har i sinde at svare på de spørgsmål, der er stillet. Så vidt jeg forstod hr. Steen Folkes spørgsmål, drejede det sig ikke om en forklaring på, hvad regional fonden er og ikke er, men der blev stillet nogle konkrete spørgsmål. Også fra hr. Ib Christensens side blev der stillet et meget væsentligt spørgsmål om hele veto retten, og det vil jeg da godt opfordre statsministeren til at svare på.